

Ἡ Χειροτονία τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ὁρεῶν κ. Κυπριανοῦ

Χρονικὸν Ἐκλογῆς

Ἡ **ΙΕΡΑ Σύνοδος** τῶν Ἐνισταμένων, κατὰ τὴν ἐτήσιον Αὐτῆς τακτικὴ Συνεδρίασι ΛΔ', τὴν Τετάρτη 4.10.2007 ἐκ.ήμ., στὴν Ἔδρα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως τῶν Ἐνισταμένων, ἦτοι τὴν Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, προεδρευομένη ὑπὸ τοῦ Ἀντιπροέδρου Αὐτῆς Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἐтна

κ. Χρυσστόμου, τῆ συμφώνω πρὸς τοῦτο γνώμη τοῦ Σεβ. Προέδρου Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ καὶ τῆ συμμετοχῆ ἀπάντων τῶν λοιπῶν Μελῶν Τῆς, ἀπεφάσισε παμψηφεί τὴν ἐκλογὴν ὡς *Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου* Αὐτῆς τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Κυπριανοῦ Ἀγιοκυπριανίτου, μέχρι τότε Γραμματέως Α' τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καὶ ἐξέλεξε αὐτὸν ὡς *Βοηθὸν Ἐπίσκοπον* τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμφάσης *Ἐπισκοπῆς Ὁρεῶν*, προκειμένου νὰ ἀναλάβῃ καὶ ἐκπληρώσῃ τὴν νέαν ὑψηλὴν διακονίαν του.

Αὐθημερὸν ἐτελέσθη τὸ *Μικρὸν Μήνυμα*, ἀναγγελία καὶ ἀποδοχὴ τῆς ἐκλογῆς, τὸ δὲ ἀπόγευμα τῆς Πέμπτης, 5.10.2007 ἐκ.ήμ., μετὰ τὸ πέρας τοῦ Ἑσπερινοῦ στὸν νέο μεγάλο Καθεδρικό Ναὸ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἔγινε ἡ Ἀκολουθία τοῦ *Μεγάλου Μηνύματος*, πρὸς χαρὰν καὶ συγκίνησιν ἀπάντων τῶν Ἀρχιερέων, τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ.

Ἡ Χειροτονία

Ἡ Χειροτονία τοῦ Θεοφιλεστάτου κ. Κυπριανοῦ ἐτελέσθη τὴν πρωΐαν τῆς Παρασκευῆς, 6.10.2007 ἐκ.ήμ., στὸν Καθεδρικό Ναὸ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς,

προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἑτνα κ. Χρυσοστόμου. Ἔλαβαν ἐπίσης μέρος ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Τριάδιτσα κ. Φώτιος τῆς Ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου ἐν Βουλγαρία, ὡς καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Σεβ. Σύνδνεῦ καὶ Νέας Νοτίου Οὐαλλίας κ. Χρυσόστομος, Σεβ. Νόρα κ. Μιχαήλ, Σεβ. Ἀλανίας κ. Γεώργιος, Θεοφ. Χριστιανουπόλεως κ. Χρυσόστομος, Θεοφ. Φωτικῆς κ. Αὐξέντιος, Θεοφ. Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος καὶ Θεοφ. Μακαριουπόλεως κ. Ἰωάννης, ἔχοντες τὴν σύμφωνον γνώμην καὶ εὐλογίαν τόσον τοῦ συμπροσευχομένου Σεβ. Προέδρου κ. Κυπριανοῦ, ὅσον καὶ τοῦ ἀποχωρήσαντος στὴν Ἰταλία τὴν προτεραίαν γιὰ ἐργασιακοὺς λόγους Σεβ. Λούνης κ. Σιλουανοῦ (ὄντος Καθηγητοῦ στὴν μέση ἐκπαίδευσι).

Οἱ ὑπὸ τὸν Σεβ. Μητροπολίτη κ. Βλάσιο Ρουμᾶνοι Ἀρχιερεῖς, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἔλθει στὴν Πανήγυρι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τὶς προηγούμενες ἡμέρες, ἀνεχώρησαν γιὰ τὴν πατρίδα τους πρὸ τῆς ἐκλογῆς, ὅπως ἦταν προγραμματισμένο, τοιουτοτρόπως δὲν ἠδυνήθησαν νὰ παραστοῦν, ἀλλὰ ἐνημερώθησαν ἐπισήμως ἐν συνεχείᾳ.

Ἐπίσης, στὴν Χειροτονία ἔλαβαν μέρος πολλοὶ Κληρικοὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, παρέστη δὲ μέγας ἀριθμὸς συμπροσευχομένων Μοναχῶν καὶ Μοναζουσῶν καὶ ἀρκετὸ πλῆθος πιστῶν, παρὰ τὸ ἐργάσιμον τῆς ἡμέρας.

Ἡ πνευματικὴ χαρὰ ἀπάντων ἦταν ἀπερίγραπτη, διότι ὁ νέος Ἐπίσκοπος ἀπολαμβάνει τῆς ἀγάπης, τιμῆς καὶ σεβασμοῦ ὄλων τῶν εὐσεβῶν, ἡ δὲ ἰαχὴ «ἄξιος!» ἔσεισε τοὺς θόλους τοῦ νέου περιλάμπρου Ναοῦ τῆς Μονῆς!...

Βιογραφικὸν

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ὁρεῶν κ. Κυπριανός, κατὰ κόσμον Πέτρος Γιούλης, τοῦ Κωνσταντίνου (†) καὶ τῆς Εἰρήνης, τριτότοκος μεταξύ ἑξὶ τέκνων, ἐγεννήθη τὸ ἔτος 1948 στὸν Βύρωνα Ἀττικῆς, παρὰ τὰς αὐλὰς τοῦ Σιμωνοπετρίτικου Μετοχίου τῆς Ἀναλήψεως, ἐπὶ τοῦ ἀειμνήστου π. Ἱερωνύμου.

Ἀπόφοιτος τοῦ *Οἰκονομικοῦ Λυκείου* (1966), κατὰ τὶς Πανελλήνιες Ἐξετάσεις εἰσήχθη στὴν *Α.Σ.Ο.Ε.* καὶ ἐνεγράφη, ἀλλὰ δὲν ἐφοίτησε, προτιμήσας τὸ *Πανεπιστήμιον τῆς Ἐρήμου*, κατὰ θείαν Πρόνοιαν.

Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1967, σὲ ἡλικία μόλις 19 ἐτῶν, ἐγκατέλειψε τὰ ἐγκόσμια καὶ τὰ εὐγενῆ του *κοινωνικὰ ὁράματα* (τὸν συγκινοῦσε ἀνεκάθεν ὁ *ἀνθρωπιστικὸς ἐθελοντισμὸς*, στὸν ὁποῖο ἤθελε νὰ ἀφιερωθῆ μέσω τῆς Ἱατρικῆς), καὶ ἀφιερώθηκε στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἀγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης στὴν Φυλὴ Ἀττικῆς, ἡ ὁποία εὐρίσκετο τότε στὰ σπάργανα (ἴδρυσίς 1961).

Τὸ αὐτὸ ἔτος, λόγω τῆς ἐξαιρετικῆς προόδου του στὴν ὑπακοὴ καὶ τῆς ἐναρέτου ἐν γένει διαγωγῆς του, ἐκάρη Μεγαλόσχημος Μοναχὸς (24η Αὐγούστου, Ἀγίου Κοσμᾶ Αἰτωλοῦ) ὑπὸ τοῦ Γέροντός του, τότε Ἀρχιμ. Κυπριανοῦ, διατηρήσας τὸ ὄνομα αὐτοῦ, τὸ ὁποῖο εἶχε λάβει κατὰ τὴν πρώτη κουρά του (9η Μαρτίου 1967, Ἀγίων Μ' Μαρτύρων).

Κατὰ τὸ ἔτος 1969 συμμετεῖχε ἐνθουσιωδῶς στὴν ἱστορικὴ ὄντως ἀπόφασιν τῆς Ἀδελφότητος νὰ ἀποτευχισθῆ ἐκ τῶν Οἰκουμενιστῶν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου καὶ νὰ προσχωρήσῃ στὸ Πάτριον Ἡμερολόγιον.

Τὸ 1970 ἐχειροτονήθη Διάκονος καὶ τὸ 1974 Πρεσβύτερος στὴν Ἱερὰ Μονή, ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Γεροντίου τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου.

Ἐπηρετήσε σὲ πολλὰς διακονίας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, λόγω δὲ τῆς ὀξυδερκείας, φιλοπονίας καὶ φιλομαθείας του ἐνδιέτριψε, τῇ ὁδηγίᾳ τοῦ Σεβ. Γέροντος καὶ Μητροπολίτου αὐτοῦ κ. Κυπριανοῦ, μὲ ἱερὸ ζῆλον ἰδιαίτερος στὴν σπουδὴ τῆς Ἀγιογραφικῆς καὶ Πατερικῆς Γραμματείας, τὴν ὁποίαν ἀφωμοίωσε ἔργῳ καὶ λόγῳ.

Ἦταν ὑπεύθυνος ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς του σχεδὸν τοῦ ὁμωνύμου περιοδικοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «Ἅγιος Κυπριανός», ὡς καὶ ἐν γένει τοῦ προσεγμένου

ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἐκδοτικοῦ ἔργου Αὐτῆς, ὀργανώσας παράλληλα τὴν Γραμματεία καὶ Βιβλιοθήκη της, καθὼς καὶ τὸ Τυπικὸ καὶ τὶς λοιπὲς λεπτομέρειες τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν.

Μετὰ τὴν Χειροτονία τοῦ Καθηγουμένου καὶ Γέροντος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς κ. Κυπριανοῦ εἰς Ἀρχιερέα, τὸ ἔτος 1979, ἐχειροθετήθη Πνευματικὸς καὶ ἀνέλαβε τὴν ἐξομολόγησι τῆς Ἀδελφότητος, ἐνῶ τὸ 1982 ἔλαβε τὸ ὄφρϊκιον τοῦ Ἀρχιμανδρίτου καὶ τοῦ Πρωτοσυγγέλλου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς.

Ἀπὸ δὲ τοῦ 1985 ἦταν Γραμματεὺς τῆς τότε συσταθείσης Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων καὶ ἦδη ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν ἐπιθυμία τοῦ Σεβ. Προέδρου Μητροπολίτου κ. Κυπριανοῦ νὰ χειροτονηθῇ Ἐπίσκοπος.

Ὡς Πνευματικὸς, διεκρίθη καὶ διακρίνεται γιὰ τὴν ἀνάπαυσι τῶν πονεμένων ψυχῶν Μοναχῶν καὶ λαϊκῶν, μέσῳ τῆς ἀγάπης καὶ προσευχῆς του, καὶ γιὰ τὴν ὀρθὴ καθοδήγησί τους μέσῳ τῆς πλουσίας ποιμαντικῆς του πείρας.

Ἀπὸ τὴν ἐμβριθῆ ἐνασχόλησί του μὲ ὄλο τὸ φάσμα τῶν ἐκκλησιαστικῶν/θεολογικῶν θεμάτων προέκυψε ἡ συγγραφή ἐκ μέρους του πολλῶν ἔργων, ἄρθρων καὶ μελετῶν, ἀρκετὲς μάλιστα ἀπὸ τὶς ὁποῖες σχετίζονται μὲ τὴν σοβαρὰ θεολογικὴ ἀποτίμησι καὶ κριτικὴ τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Εἶναι βασικὸς συντελεστής τῶν δημοσίων Ἐκδηλώσεων καὶ ἄλλων δραστηριοτήτων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, καὶ ἰδίως ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ 1994 τῶν περιφήμων Ἀντι-οικουμενιστικῶν «Συνάξεων Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως» καὶ τῆς σχετικῆς ἐκδοτικῆς σειρᾶς: «Συμβολὴ στὴν Ἀντι-οικουμενιστικὴ Θεολογία».

Ἡ συνεισφορὰ του στὸ ἐκδοτικὸ, ἀντι-αιρετικὸ, πνευματικὸ, ποιμαντικὸ ἔργο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ Μητροπόλεως, ὡς καὶ τῆς Ἱστοσελίδος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι καθοριστικῆς σημασίας.

Ἐπίσης, συμμετεῖχε ἀρκετὲς φορὲς σὲ τηλεοπτικὲς ἐκπομπὲς ἐνημερωτικοῦ, πνευματικοῦ καὶ ἀντι-αιρετικοῦ περιεχομένου.

Ἐν γένει δέ, διακρίνεται γιὰ τὴν σύνεσι, ταπεινῶσι, θεολογικὴ θεμελίωσι, ποιμαντικὴ εὐαισθησία, διάκρισι καὶ πνευματικότητά του, ὥστε νὰ θεωρῆται

ὁ πλέον κατάλληλος γιὰ τὴν δύσκολη καὶ ὑψηλὴ θέσι τοῦ Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Εἰς πολλὰ ἔτη, Δέσποτα!

**Λόγος Χειροτονητήριος
τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου
Ἐρεῶν κ. Κυπριανοῦ**

«Ὁ Θεὸς τοῦ Πατρὸς μου,
διὰ τῆς Θεοτόκου, βοήθει μοι!»

Σεβασμιώτατε, χριστοπόθητε, πολυ-
σέβαστε, πολυχαρίτωτε καὶ θεοσκέπαστε
Μητροπολίτα καὶ πνευματικέ μου Πατέρα·
Σεβασμιώτατοι καὶ Θεοφιλέστατοι Ἀρχι-
ερεῖς, τίμα Μέλη τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου
τῶν Ἐνισταμένων Σεβασμιώτατε Ἐπίσκοπε
Τριάδιτσα κύριε Φώτιε, Πρωθιεράρχα τῆς
ὁμοδόξου καὶ μαρτυρικῆς Βουλγαρίας· σελπὴ

χορεία καὶ ἱερὰ Παρεμβολὴ τῶν Ἀγιοκυπριανιτῶν Πατέρων καὶ Ἀδελφῶν
μου· τίμιον τοῦ Χριστοῦ Πρεσβυτέριον· ὀσιώτατοι Μοναχοί, Γέροντες καὶ
Γερόντισσες· τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἀγιωτάτης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας· υἱοὶ
καὶ θυγατέρες τοῦ Φωτὸς καὶ τῆς Ἀναστάσεως·

«Ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ
Πατρὸς, καὶ ἡ Κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἴη μετὰ πάντων Ὑμῶν»,
διὰ τῆς Παναχράντου καὶ Παναμώμου Μητρὸς ἡμῶν Θεοτόκου, Ἴης τὴν
Σύναξιν τῆς ἱερᾶς Εἰκόνας τῆς ἐπονομαζομένης: «ἽΩ Πανύμνητε Μῆτερ!»,
σήμερον ἐορτάζομεν.

* * *

Τὸ βάρος καὶ τὸ βάθος τῆς στιγμῆς αὐτῆς, τῆς ὄντως ἱστορικῆς γιὰ τὴν
ἀναξιότητά μου στιγμῆς, ὑπερβαίνουν τὰ φυσικά, διανοητικά καὶ πνευματικά
μου ὄρια· καὶ μόνον ὡς δωρεὰ τῆς Θεοτόκου, διὰ τῶν εὐχῶν τοῦ
πολυσεβάστου Γέροντός μου, εἶναι δυνατόν νὰ διῶνω ἐν εἰρήνῃ καὶ ἡσυχίᾳ
καρδιακῇ τὴν ἀπρόοπτη ἀνάδειξί μου στὸ ὑψηλότατο λειτουργημάτων τῆς
Ἀρχιερωσύνης.

Μία παρατεταμένη αἴσθησις ἐνὸς μυστηρίου μὲ συνεῖχε τὸν τελευταῖο
καιρό· αἰσθανόμουν ὅτι ἡ Παναγία Μητέρα μας Θεοτόκος σὰν νὰ μὲ ἔσφιγγε
ὄλο καὶ περισσότερο στὴν στοργικὴ Τῆς ἀγάλλῃ, προκειμένου νὰ μὲ ἐνισχύσει
καὶ καθησυχάσει γιὰ κάτι ἐπερχόμενο.

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, ἔζησα ἐν μυστηρίῳ τὴν βαθύτατη διακονικὴ προτροπή, τὴν τόσο γνωστὴ μας λειτουργικὴ παρακείμεσι: «Τῆς Παναγίας Ἀχράντου Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους, καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν, Χριστῷ τῷ Θεῷ

παραθώμεθα!».

Τὸ μεγάλο αὐτὸ μυστήριον, τῆς παραθέσεως δηλ. ὁλοκλήρου τοῦ εἶναι μας στὸν Σωτῆρα Χριστὸ διὰ μέσου τῆς Ἀχράντου Θεοτόκου, εἶναι ἡ ὁδὸς τῆς ἐσωτερικῆς εἰρήνης, εἶναι ἡ πηγὴ γιὰ νὰ ἀντλήσῃς εἰρήνην καὶ νὰ πλημμυρίσῃς εἰρήνην, ἡ ὁποία θὰ ξεχύνεται γύρω καὶ θὰ εἰρηνεύῃ τὸν κόσμον.

Μέσα στὸ κλίμα αὐτὸ καὶ ὅταν συνειδητοποίησα προχθὲς ποιὸ ἦταν τελικὰ τὸ ἐπερχόμενο, ἐφρόντισα πρωτίστως νὰ ὁλοκληρώσω τὶς σημειώσεις μου γιὰ τὰ δεκαπέντε Θεοτοκία Μεγαλυνάρια, τὰ ὁποία συνετάξαμε, προκειμένου νὰ προσαρμοστοῦν στὶς δεκαπέντε Στάσεις τοῦ πολυωφελοῦς Κανόνος τῆς Θεοτόκου, ὅπως μᾶς τὸν παρέδωσαν οἱ Ρῶσοι Στάρετς.

Θεωρῶ ἐπίκαιρον νὰ ἀναγνώσω στὴν ἀγάπη Σας τὸ δέκατο Μεγαλυνάριον, τὸ ὁποῖο ἐποιήθη ἀκριβῶς τὴν ἡμέρα τῆς Ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ ἐφέτος καὶ τὸ ὁποῖο ἀναφέρεται στὴν Θεοτόκον παρὰ τῷ Ἐσταυρωμένῳ Υἱῷ Αὐτῆς:

• «Τοῦ Υἱοῦ Σου ὄντος ἐν τῷ Σταυρῷ, ἴστασαι Παρθένε θρηνωδοῦσα μητροπρεπῶς, ῥομφαία δὲ πλήττει ψυχὴν Σου τὴν ἀγίαν, διὸ καὶ θλιβομένων γενοῦ παρακλήσις».

* * *

Ἡ στιγμή λοιπὸν αὐτὴ, στιγμή κορυφώσεως ἐνὸς προσωπικοῦ Μυστηρίου, εἶναι στιγμή κοινωνίας καὶ διαλόγου μὲ τὸν Θεό, εἶναι στιγμή προσευχῆς καὶ ἡ προσευχὴ ἔχουμε διδαχθῆ νὰ περιέχῃ τέσσερα δομικὰ στοιχεῖα: **δοξολογίαν, εὐχαριστίαν, μετάνοιαν καὶ αἰτήματα.**

α. «Δοξάζω τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ τὴν Δύναμιν, καὶ Πνεύματος Ἁγίου ὑμῶν τὴν ἐξουσίαν ἀδιαίρετον ἄκτιστον Θεότητα, τὴν βασιλεύουσαν εἰς αἰῶνα αἰῶνος»· «προσκυνῶ καὶ μεγαλύνω καὶ δοξάζω Σε, Θεέ μου, ὡς εὐλογημένον ὄντα, νῦν τε καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας»· «Σὲ αἰνοῦσι, Φιλάνθρωπε Σωτῆρ ἡμῶν, σὺν τῷ Φιλανθρώπῳ Πατρὶ καὶ τῷ Φιλανθρώπῳ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ Σὲ προσκυνοῦσι πᾶσαι αἱ Δυνάμεις τῶν Οὐρανῶν καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπουσι σὺν πᾶσι τοῖς Ἁγίοις»· «ἄξιός εἰ, ὁ Κύριος καὶ Θεὸς ἡμῶν, λαβεῖν τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὴν δύναμιν, ὅτι Σὺ ἐκτίσας τὰ πάντα, καὶ διὰ τὸ θέλημά Σου ἦσαν καὶ ἐκτίσθησαν».

6. Σὲ εὐχαριστῶ, Φιλάνθρωπε Κύριε καὶ Θεέ μου, γιὰ τὴν ἄπειρη ἀγάπη Σου πρὸς τὴν μηδαμνότητά μου καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς ἄπειρα ἀγαθὰ, τὰ ὁποῖα μοῦ ἐχάρισες, μοῦ χαρίζεις καὶ πάντοτε θὰ μοῦ χαρίζῃς· Σὲ εὐχαριστῶ, διότι συνεχῶς ἐπιβλέπεις ἐπὶ τὴν ἀναξιότητά μου καὶ μὲ πλουτίζεις μὲ τὶς δωρεές Σου· τίς λαλήσει, Χριστέ μου, τὰ μεγαλεῖα τῆς ἀγάπης Σου πρὸς ἐμέ; Παρὰ μικρόν, ἂν δὲν μὲ ἐνισχύσῃ ἡ Ὑπερύμνητος Δέσποινά μου Θεοτόκος, θὰ συντριβῶ ἀπὸ τὰ κύματα τῆς Ἀγάπης Σου!...

γ. «Ἥμαρτον εἰς Σέ, Σωτήρ, ὡς ὁ ἄσωτος Υἱός· δέξαι με, Πάτερ, μετανοοῦντα καὶ ἐλεήσόν με ὁ Θεός!»· «Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· πάσης γὰρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην Σοι τὴν ἰκεσίαν, ὡς Δεσπότη, οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν· ἐλέησον ἡμᾶς!»· «Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ Σου ἐλέγξεις με, μηδὲ τῇ ὀργῇ Σου παιδεύσης με!»· «Κύριε, μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου Σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν Σου πᾶς ζῶν!»· «Κύριε, ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν Σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον!».

δ. «Κύριε, ἐκέκραξα πρὸς Σέ, εἰσάκουσόν μου! πρόσχευε τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου!»· δῶσε, Κύριέ μου, νὰ αισθανθοῦν ἀγαλλίασιν τὰ τεταπεινωμένα ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ὅστέα μου! «Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου· ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου Σου καὶ πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριξόν με!»· Κύριε, ἐν τῇ ὥρᾳ καὶ διακονίᾳ ταύτῃ διατήρησόν με ἐν τῇ Ταπεινώσει Σου, ἐν τῇ Ἀγάπῃ Σου, ἐν τῇ Ἀγνότητί Σου, εὐχαῖς τοῦ πολυχαριτωμένου Γέροντός μου, πρεσβείαις τῆς Ὑπερ-χαριτωμένης Παναγίας Μητερούλας μου!

* * *

Χριστοπόθητε πνευματικέ μας Πατέρα· Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς· σεβαστοὶ Πατέρες· ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί μου καὶ τέκνα εὐλογημένα τῆς Θεοτόκου·

Γονατιστός, ἀσπάζομαι νοερῶς τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν Σας καὶ Σᾶς παρακαλῶ νὰ προσεύχεσθε στὸ ἐξῆς περισσότερο γιὰ τὴν ἀναξιότητά μου, ὥστε νὰ συνεχίσῃ ἡ Παναγία Μητέρα μας νὰ μὲ σφίγγῃ καὶ προστατεύῃ στὴν μητρικὴ Της ἀγκάλῃ.

- Σήμερα, ἔλαβα τὸ χάρισμα τῆς Ἀρχιερωσύνης ὄχι διὰ μέσου τῶν ἁγίων χειρῶν τοῦ πολυχαριτωτοῦ Γέροντός μου, ἐνῶ ἐπὶ τέσσερις δεκαετίες τὰ χέρια αὐτὰ ἦσαν γιὰ μένα προσωπικὰ οἱ πηγές τῶν θείων εὐλογιῶν· ἐλπίζω, ὅτι κατανοεῖτε τὰ αἰσθήματά μου...

- Σήμερα, ἀνέλαβα στοὺς ἀσθενεῖς ὧμους μου -διὰ μέσου τοῦ ἱεροῦ Ὁμοφροῦ- τὸ *πλανηθὲν πρόβατον*, δηλαδή τὴν ἰλιγγιώδη εὐθύνη νὰ ἀσκήσω πληρέστερα καὶ περισσότερο ὑπεύθυνα τὴν διακονία τοῦ *Καλοῦ Ποιμένου*, ἰδίως μέσῳ τῆς Ἐξομολογήσεως, προκειμένου νὰ προσαγάγω τῷ Θεῷ καὶ

Πατρὶ τὶς ψυχὰς ἐκείνες, οἱ ὁποῖες ἔχουν πλανηθῆ στοὺς δύσβατους τόπους τῶν παθῶν καὶ τῆς ἁμαρτίας· πιστεύω, ὅτι κατανοεῖτε ἐπίσης τὰ αἰσθήματά μου...

• Σήμερα, ἀναλαμβάνω -κατόπιν Συνοδικῆς ἀποφάσεως- νὰ εἶμαι ὁ Ἀναπληρωτὴς τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας· νὰ εἶμαι δηλαδὴ τὸ πρόσωπόν του, νὰ εἶμαι τὸ πρόσωπο τῆς Συνόδου μας, νὰ εἶμαι τὸ πρόσωπο τῆς Ἐκκλησίας μας.

Νομίζω, ὅτι τώρα θὰ συνειδητοποιήτε καὶ Σεῖς τὸ *Μυστήριο*, τὸ ὁποῖο βιώνω τὴν στιγμὴ αὐτή, ἐφ' ὅσον τὸ βάρος καὶ τὸ βάθος τῶν καθηκόντων αὐτῶν δὲν μὲ συνθλίβει ἀντιθέτως μάλιστα: παραμένω ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ μου ἐν εἰρήνῃ καὶ ἡσυχίᾳ καρδιακῆ, δεχόμενος τοὺς πεπυρωμένους ἥλους τῶν ἰλιγγιωδῶν εὐθυνῶν ἐν εὐχαριστία καὶ ὑπακοῇ πρὸς τὴν Ἐκκλησία· ταυτόχρονα ὅμως, δεχόμενος τὴν θεομητορικὴ φροντίδα, διότι Ἐκείνη, ἡ Μόνη, ἡ Μία μετὰ τὸν Ἔνα, σφογγίζει μυστικὰ τὸν ἰδρωτὰ τῆς ἐν Χριστῷ ἀγωνίας μου.

* * *

Θὰ ἤθελα νὰ κλείσω τὸν πενιχρὸ μου αὐτὸν *Χειροτονητήριο Λόγο* μὲ μία πολὺ οὐσιαστικὴ διευκρίνισι: κατὰ τὴν νέα ὑψηλὴ διακονία, ἡ ὁποία μοῦ ἀνετέθη ὑπὸ τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας μας, δὲν σκοπεύω νὰ προωθῆσω ἕνα προσωπικὸ Ὅραμα, οὔτε ἕνα νέο Ὅραμα, ὅσον ἀφορᾷ τὶς ἐκκλησιαστικὲς μας προοπτικὲς.

Τὸ Ὅραμά μας εἶναι αὐτὸ τοῦτο, τὸ ὁποῖο εἶχε ἀνέκαθεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης καὶ Γέροντάς μας· καὶ τὸ Ὅραμα αὐτὸ ἦταν ἐξ ἀρχῆς ἐνωτικὸ: ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας εἶναι διηρημένη ἐξ αἰτίας τῆς αἵρέσεως τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*, ἔνεκα τοῦ ὁποίου ἐγινε καὶ ἡ *Ἡμερολογιακὴ Μεταρρύθμισις τοῦ 1924*.

Οἱ Ὁρθόδοξοι Ἀντι-οικουμενισταὶ τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, ἐνιστάμενοι θεαρέστως, προσπαθοῦν νὰ ἀφυπνίσουν τὴν ἐκκλησιαστικὴ συνείδησι, ὥστε νὰ ἀντιμετωπισθῇ συνοδικὰ ἡ αἵρεσις καὶ νὰ ἐπανενωθῇ ἡ Ἐκκλησία.

Στὴν ἐνωτικὴ αὐτὴ προοπτικὴ ὀφείλουμε, χάριτι Θεοῦ, ποντοποροῦντες μὲ ὠριμότητα καὶ σοφία πνευματικὴ, μὲ βαθεῖα αἴσθησι τοῦ χρέους καὶ τῆς

εὐθύνης μας, νὰ ἀποφύγουμε τὶς καταστροφικὲς συμπληγάδες, ἀφ' ἑνὸς μὲν τῆς νοσηρᾶς ἐκκλησιολογικῆς ἐσωστρέφειας καὶ ἀποκλειστικότητος, ἀφ' ἑτέρου δὲ τῆς χαλαρώσεως, τῆς ἐκκοσμικεύσεως καὶ τῆς ἐπαναπαύσεως.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐνστασις ὀφείλει νὰ παραμείνῃ ζῶσα, παρούσα, ἀνοικτὴ, διακριτικὴ καὶ δυναμικὴ ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ, διότι αὐτὴ εἶναι ἡ ταυτότης καὶ ἡ φύσις Της.

* * *

Ἄλ' «ἽΩ Πανύμνητε Μήτηρ, ἡ τεκοῦσα τῶν πάντων ἁγίων Ἀγιώτατον Λόγον»· «ἐν πρώτοις μνήσθητι τοῦ Μητροπολίτου καὶ Πατρὸς ἡμῶν Κυπριανοῦ, ὃν χάρισαι ἡμῖν σῶον, ἔντιμον, ὑγιᾶ καὶ μακροημερεύοντα»· διὰ τῶν θεοπειθῶν δὲ εὐχῶν Αὐτοῦ, μὴ ἐγκατακλείψῃς ἐμὲ τὸ ἐλάχιστο τέκνο Σου ἀπροστάτευτο καὶ ἐπίτρεπέ μου νὰ ψάλλω συχνὰ τὸ κατανυκτικὸ Θεοτοκίῳ Σου:

«Σὲ τὸ καθαρῶτατον, τοῦ Βασιλέως Παλάτιον, δυσωπῶ Πολυῦμνητε, τὸν νοῦν μου καθάρισον, τὸν ἐπιλωμένον, πάσαις πλημμελείαις, καὶ καταγώγιον τερπνόν, τῆς Ὑπερθέου Τριάδος ποιήσον ὅπως τὴν δυναστείαν Σου, καὶ τὴν πολλὴν εὐσπλαγχίαν Σου, μεγαλύνω σωζόμενος, ὁ ἀχρεῖος ἰκέτης Σου».

Ἐν Φυλῆ Ἀττικῆς
τῆ 6ῃ Ὀκτωβρίου 2007 ἐκ.ἡμ.
† Ἁγίου Ἀποστόλου Θωμᾶ

Ὁ ἐλάχιστος Ἐπίσκοπος
† Ὁ Ὁρεῶν Κυπριανὸς
Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος